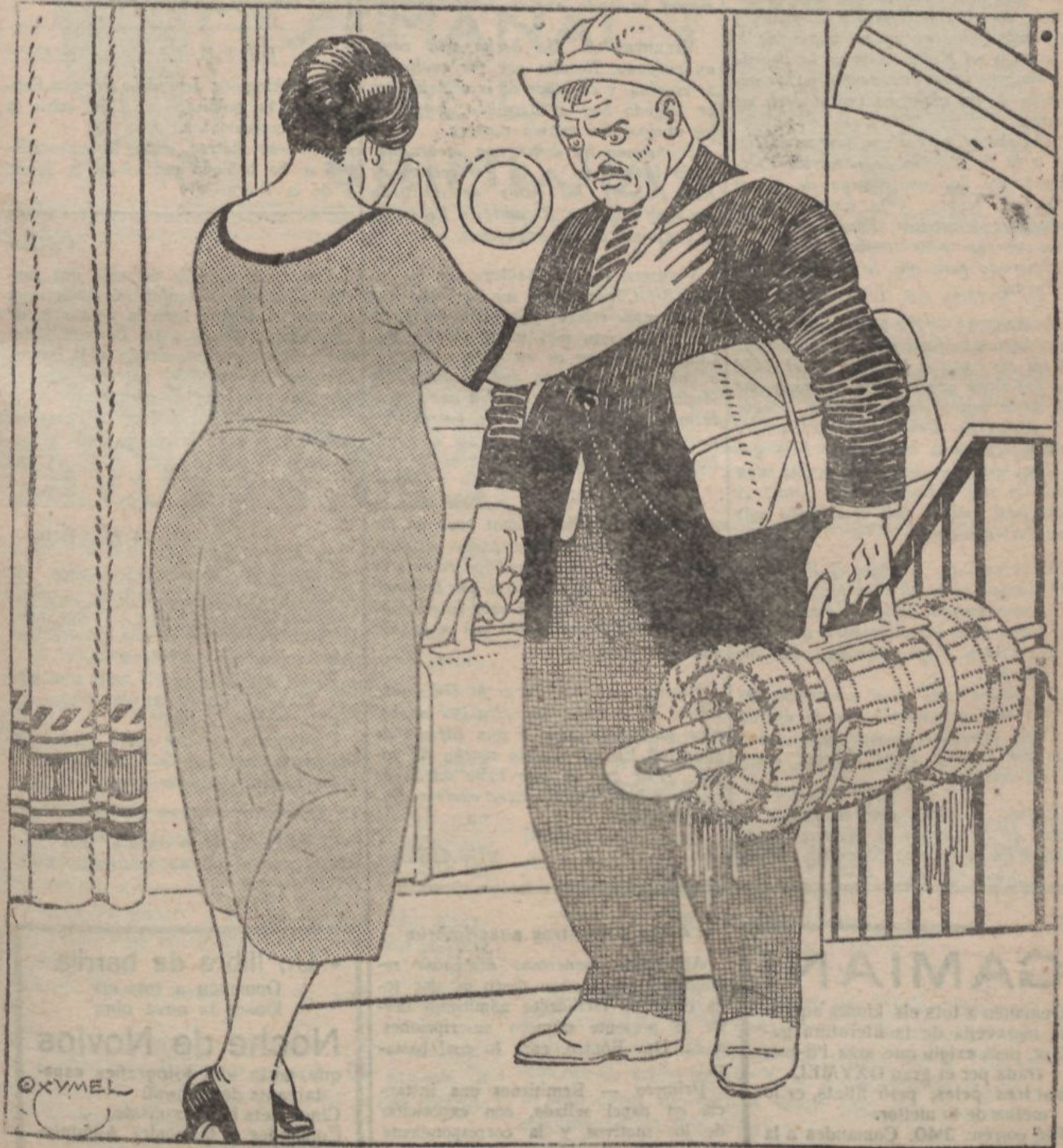

EL WANDU

DEL LLOFRIU

©XVMEI

—Com pot ésser, això! Dos anys que soc fòra i et trovo d'aquesta manera!
—Si m'escribies aquelles cartes!

Nuestro programa: República — Vegetarismo — Expansión juvenil y las tres clases de vapor.

LOS RUSOS DE ASTRAKÁN

Diario hiperbólico, estupefaciente y anti-spasmódico que nuestro querido director señor Rufasta nos ha remitido sin sello para demostrarnos su frescura.

LUNES, 12. La cosa está que sopla... Esto está más desierto que una conferencia en el Enciclopédico Popular, y hace más frío que en un vagón de la Compañía del Norte. Aun no he llegado a Arkángel. Como no tengo nada que decir de mi viaje, os voy a decir un chistes.

...¿En qué se parece una murga de ciegos a la Exposición de Industrias Eléctricas? En que una murga de ciegos lará, lará, lará... y la Exposición de Industrias Eléctricas, l'harán, l'harán, pero no se sabe cuándo. Dad esto a Maluenda para que se lo lea a Picó y Puente.

MARTES, 13. ¡Martes y día trecte! ¿Qué hado más fatal me perseguirá hoy! En tal día como el presente, en el Edén una papellona que se decía Gloria, y que me hacía hacer de camarero, porque los camareros decían que yo siempre estaba tocando a Gloria, me hizo que la convidara a un biscuitglacé, que m'en acanaron seis pafias. El-hado fatal! A propósitos, ¿sabéis cuál es el hado más duro? El ado-quín.

MIÉRCOLES, 14. Conque el Barcelona y el Europa se lo hicieron tantos a tantos, como buenos amigos? Parece que eso hayan sido las elecciones, que todo se lo reparten. Vaya... vaya... que diría Gamper.

¿Ya sabéis cuál es el semanario deportivo más relacionado con la ópera? La Vida deportiva, porque tiene Arias. Dice que estrena Pons Vincent? Apartat las criaturas.

JUEVES, 15. ¿En qué se parece la madre de la Chelito al Monasterio de Poblet? En que es una mare-vella. ¿Cuál

es el monte más tentat? Pues el Simplón. En un periódico Loichevique que se llama Das Petruiof he leído lo de la reapertura de la pastora del Aero Club. ¡Claro! Siendo una cosa del aire había de tener papellonas. Cuando me escribáis ya me diréis si en el Paralelo siguen haciendo exposición de pecados.

VIERNES, 16. He hecho una como un cuévano. Resulta que me equivoqué de camino, y en lugar de ir a Arkángel, he llegado hoy a Astrakán, patria de los abrigos del mismo nombre.

Según me ha dicho una meuca que hacía la carrera en la Perspectiva de Kar Bassoff, los rusos de Astrakán son muy calientes. Recaditos a Perezoff, el benjamín de los regisseurs.

VIERNES, 16. He hablado con un cosaco del Cáucaso, que me ha dicho uno de nuevo de trinca: ¿Sabéis a qué parte del mundo hay más nata? Pues en el Cáucaso, porque es su país natal. ¿Y a que no acertáis en qué se diferencia Andalucía de un puerco? En que Andalucía tiene Pernales, y un puerco tiene pernils. ¿El colmo de un corrido? Pasar a mayores con una menor.

SABADO, 17. ¿A que no adivináis lo que hizo Casanellas apenas puso un pie en Rusia? ¿No? Pues poner el otro. Esto me lo ha dicho a madriguera de oreja un caudillo maximalista que se llama Kar Bonato. ¿Cómo se sabe la edad de un cántaro? Rompiéndolo, así se pueden contar los añicos.

DOMINGO, 18. ¿Cuál es la fruta más triste? El meló-drama. ¿En qué se parece un billete falso a una cápsula de sándalo? En que cuesta mucho de pasar... ¿Por qué la luna tiene miedo de que la roben? Porque tiene cuartos. Enviadme idem.

RUFASTA.

cia la fe de bautismo, un certificado de buena conducta firmado por el alcalde de barrio, otro de instrucción primaria (porque para comprender bien la importancia de EL DIA BÓLICO precisa saber leer), y una recomendación de Don Manuel Luengo.

Esperamos que el público se hará cargo de las facilidades que concedemos para obtener suscripciones.

LA FAUNA Y LA FLORA

La distinguida feminista señorita Fauna iautí ha publicado un libro sobre la fauna checoeslovaca.

Con este motivo, entre los naturalistas se ha hablado mucho de la fauna y de la Flora.

CAIDA

Esta tarde al salir del cine una muchacha de dieciséis años de edad, cuyo nombre se ignora tuvo la desgracia de caer encima de un catre de casa Prim con su novio encima, siendo tal la impresión que le causó el percance que se desmayó por falta de costumbre.

Avisado un facultativo de guardia, manifestó que ya le iría pasando y que si acaso de aquí a nueve meses ya hablaríamos.

JUZGADOS

Anoche en la aristocrática calle de Pedro Campos fue detenido un pispa conocido por "El Concejal" que acababa de apoderarse de una cartera con más rapidez que un reformista.

Al ser registrado se le halló una pistola Star de regular tamaño y tres artículos de Poal Aregall.

Preguntado por qué usaba armas sin licencia contestó que lo hacía por miedo a los muchos ladrones que corren.

BURRO. Se desea comprar uno. Sólo trataré con el mismo interesado. Calle del Mico, 326.

GAMIANI

Demaneu a tots els kioscs aquesta maravella de la literatura galant, però exigiu que siga l'il·lustrada per el gran OXYMEL.

Val tres peles, però fillets, es lo mellor de lo mellor.

Per correu: 3'40. Comandes a la nostra Administració.

Aviso a nuestros suscriptores

Atendiendo numerosas demandas recibidas y en nuestro deseo de dar toda clase de facilidades admitimos desde el presente número suscripciones a EL DIA BÓLICO, para lo cual bastará:

Primero. — Remitirnos una instancia en papel sellado, con exposición de los motivos y la correspondiente legalización de firma.

Segundo. — Adjuntar a la instan-

- Un llibre de barrila -

Demaneu a tots els kioscs la nova obra

Noche de Novios

que porta vint fotografies esparrants del natural.

Cinc ralets ben aprofitats.

Comandes a la nostra Administració.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4856 A.

APAREIX CADA DIJOUS

LA BARCELONA QUE TREVALLA, i JUGA

El senyor B.x.r.s altrament nomenat el "rei del sucre" té una amigueta. Això no té res de particular, perquè avui qui és que no té el seu capritxo? Però la querindanga del senyor B.x.r.s és una excepció a la regla: és una xicoteta ingenua, de bona fe que s'escandalitza si llegeix un periòdic galant o li ensenyen les il·lustracions del "Gamiàni".

No fa gaires nits, el seu protector s'empenyà en portar-la a un music-hall del Paral·lel. La xicoteta s'hi resistia perquè ja havia sentit dir que allò era una exposició universal del tubèrcul, però tant i tant insistí el senyor B.x.r.s, que va conformar-se a anar-hi.

Començà la sessió, i, al cap de poc rato, avergonyida com una colegiala, l'amigueta del senyor B.x.r.s digué:

—Anem, home, anem! No ho vull veure jo, això!

—Espera't, dona — respongué el "rei del sucre". — Això és la primera part. La segona ja t'agradarà més. En lloc de sortir-hi dones despullades, hi surten homes.

L'espantat i sensual Dora l'Ar.g.n.s.t. so-

pava nits passades, al Edén, amb un senyor de Sabadell que, no tenint altre niciesa que explicar-li, li contava les delícies del matrimoni.

—Are, per exemple, anava dient, la meua dona es pensa que jo soc al Cassino i que parlo de negocis amb En Fontanals o En Trullàs. No pensa més que amb els nens. En tenim dos, un de cinc anys i un de vuit. Mira, ara t'ensenyaré els retrats...

La Dora se l'escoltava, resignada a haver de suportar-lo.

—I a tu, no t'agradaria tenir fills?

—Ai, no! — respongué l'Ar.g.n.s.t.

—I perquè?

—Perquè em dirien "Mamà Dora".

Diumenge, al Ritz, una "senyoreta bé" explicava a la mamà d'una amiga seva l'espectacle de la companyia de "L'oiseau bleu".

—Es més bonic! — deia. — Cregui'm, vagi a Romea! Sobretot, hi ha un quadre més bonic! Ai, com es diu!... Sé que es una cosa de roba... Ah, sí! La "senyora de piqué!"

Volia dir "La dame de pique".

Al proscèni dret de la platea del "Folies Bergere" s'ha constituït la "Penya Nandu", formada per una colla de joves barrilaires que d'això de la vida de concert en saben un niu. Com a distintiu de la penya hi han posat un Nandu vestit amb tota propietat i empunyant en lloc d'un samaler una palleta de les que donen per a pendrer refresc.. Com qu'el Nandu és molt calent, l'han posat a sota del "Minimax". Cada nit, acabada la funció, la Maruja Artur, que

li fa de mamà el recull i se l'endú a dormir, però el Nandu, qu'és un "manu", l'altra nit li va fer el salt i s'en va anar de barrila amb els seus protegits. La "Penya Nandu" ha adoptat EL NANDU DE LLO-FRIU com a orgue oficial i no vol saber res amb el Nandu bort que ha sortit a la carretera a pescar tontos.

EL NOCTAMBUL INDISCRET

Un plet original

En Feliuet, aquella nit estava molt inspirat carnalment, però la seva butxaca atravesava una crisi més fonda que l'indústria del suro a l'Alt Empordà. Però com que estudiava el dret civil va pensar que un cop satisfets els seus desitjos, ja trovaria una manera d'evitar-se el pagament del compte.

Arrivà al carrer d'Escudellers i una xicota ros-sa i ben plantada se li acostà:

—Vols venir amb mi, maco?

—Anem!

Despatxaren la feina i un cop aquesta acabada, En Feliuet digué que no estava conforme amb el pagament perquè les condicions del contracte no s'havien complert.

La mestressa de la casa, que era lletrada — cosa molt propia del negoci — acceptà la discussió legal i l'assumpte passà al Tribunal.

Vingué el dia del judici i en Feliuet s'oposà a la demanda en els termes següents:

—Senyor jutge: jo vaig llogar a aquesta senyora una habitació amb la condició de que seria estreta, i a més que reuniria les condicions higièniques degudes. Resulta que l'habitació és molt gran, és humida i demés, fa pudor.

La perjudicada demanà la paraula.

—Lo que alega el meu demandat no és cert. L'habitació és humida, però es perquè ell va posar-hi una manguera, i lo de que feia pudor, ell al llogar-la ja sabia que estava molt aprop de la comuna. I en quant a lo de que és ampla, jo sols haig de dirli, senyor jutge, que el meu demandat va haver-hi de deixar a la porta dues maletes molt grosses perquè no hi cavien.

TRAVONIUG

El casament

—Escolta, teta, deia la Cisqueta, xamosa nena de vuit anys, a la Ramona, la seva germana gran. Que fan dos quant es casen?

—Res, dona, res que vols que facin: estimar-se!

—I res més?

—Sí, a més el marit pega surres a la seva dona.

—I ji fa mal?

—Sí, molt mal.

Al cap d'algun temps, la Ramona es va casar. Un matrimoni d'amor i al mateix temps de conveniència, ja que el Manel, el seu xicot era propietari d'unes finques de considerable valor a la província de Girona.

El dia de la cerimònia, la Cisqueta passà tot el matí trista i capficada.—Que tens? Que et passa? li deien tots. Estàs trista perquè la teta s'en va? No t'amoïnis, dona, que anirem a veurer-la cada diumenge!

Arrivà l'hora del tée i llavors la Cisqueta no es pogué contenir més i esclatà en amargues llàgrimes.

—Pobre Ramona! Quin "paneret" li posarà el Manel aquesta nit!

La rialla fou general.

LLUSANET

—Creume, a la teva edat tu necessites independent que't descansi.

—Es que'm fa por qu'em descansariamassa.

—Senyor, fassi el favor de portar la dreta.
—Ai, filla meva, qué més voldria.

La darrera tribulació

El senyor Mitjavila acabà el seu discurs amb una acusació greu, definitiva, que deixà a la Roseta, la muller d'en Santpere, sense saber què respondrer:

—Aquesta és la meva opinió, senyora, referent a la seva fidelitat, i tal com l'he exposada a vostè, em veuré obligat a manifestar-la al meu consoci. Lo que vostè ha fet amb el meu amic, és senzillament inqualificable. On s'és vist? Amb l'electricista, amb l'adroguer, amb tothom! Senyora Roseta el seu comportament no te nom!

—Jo li asseguro, senyor Mitjavila, que la meva falta, ben estudiada, no es a mi a qui deu imputarse. Lo que jo he fet ha estat fill de les circumstàncies, de la fatalitat...

—De qualsevol cosa en diu fatalitat, vostè. Jo en diria més aviat manca absoluta de pudor. Absència total d'estimació al seu espos.

La Roseta no pogué resistir aquesta ofensa que, com una fuetada percutí en les seves galtes enceses d'indignació.

—Senyor Mitjavila, prou. No dirà que no he tingut una dosi de paciència inconcebible per estar una hora seguida escoltant els seus càrregs sense intentar justificar-me. Temia iniciar la defensa perquè per defensar-me jo, havia de fer revelacions que perjudicaven al meu marit. Però, tant a fons ha tirat en els seus càrregs, amb tanta malícia s'ha produït en les seves insinuacions, que no tinc més remei que descórrer el vel d'aquest misteri a fi de que vostè jutji la meva situació i els meus actes. Sàpiga, senyor Mitjavila, que de tot lo que ha passat en te la culpa el meu marit.

—I are!

—No hi ha ni are! que valgui. Es tal com li dic. Jo, com vostè no ignorarà, no tinc més que trenta dos anys. El meu marit en te vint més que jo, i en fa set que som casats. Doncs, bé; senyor Mitjavila. Sap quants ne fa que l'Antonet al anar-nos'en a dormir no fa altre cosa que dir-me bona nit?

—Jo què sé, pobre de mi!

—Doncs sis anys i onze mesos.

—Caratsus, caratsus!

—Are diguim vostè, que ha de fer una dona com jo, respirant salut per tot arreu, a la flor de l'edat, corrent-me foc per les venes, sentint-me dir hermosa per tothom i... potser essent-ne?...

—Això ningú ho nega.

—Doncs si no soc despreciable; ¿com evitar els atreviments dels llargs de dits, si el meu marit no em dona lo que necessito? Jo no soc viciosa, senyor Mitjavila; jo mai hauria pogut pensar que un dia enganyaria al meu marit, però... és fatal... les lleis de la naturalesa és molt difícil destruir-les i la naturalesa a mi em demana amor, carícies, petons, abraçades... Em migro, senyor Mitjavila, em migro...

Fou tal el calor de sinceritat que la Roseta va posar en aquestes paraules, qu'el senyor Mitjavila se'n sentí tot tresbalsat, i paternalment s'apropà a la muller del seu consoci per a consolar-la.

—Ja ho comprenc, ja, Roseta. En el fons vostè te raó. Jo desconeixia els detalls que vostè acaba de donar-me. Descansi, desfoguís en mi. Tregui, tregui totes les penes que te tancades dintre d'aquest pitet.

I el senyor Mitjavila acompanyava les paraules consoladores, acariciant dolçament a la senyora Ro-

—Tu també, Mitjavila, tu també?

seta, passant-li les mans per les galtones enceses, per el pitreram fastuós, per les anques opulents...

Res, que sense ni adonar-se'n es varen trobar damunt del llit, lliures de roba i apretant com uns lladres.

Quan més entusiasmats estaven, prodigant-se mutuament el consol que tant necessitaven, una veu els va deixar glaçats, estemordits. Era la del senyor Santpere que a n'aquell moment acabava d'entrar a l'arcova i plorant com un nen, els braços enlaire, les cames doblades i prè d'un tremolor epilèptic, clamava:

—Tu també, Mitjavila, tu també?

El senyor Mitjavila va perdre un moment la serenitat, però, refent-se a l'acte, corregué a abraçar al seu amic i consoci, bo i cridant:

—Abràssem, Tonet, abràssem. Tens la dona més virtuosa del món. Jo fa una hora qu'estic lluitant amb ella, i ni amb precés, ni amb amenaces, ni amb una browing he lograt fer-la obrir de cames.

Ves, ves, abràssala, omple-la de petons, fes-li un monument, que ell serà l'etern homenatge a la fidelitat conjugal!

El senyor Santpere caigué sanglotant damunt de la seva muller, mormurant-li a cau d'orella:

—Tal com jo em creïa, tal com jo em creïa!
I are, fills meus...
“Pau en la terra, als homes qu’han nascut per
testes coronades”.

RIPALDA.

DE LA VIDA DE NIT

Els recons de la grimegia

El lloc: una vaqueria del carrer Nou, de sostre baix i taules de marbre escantellat.

Els personatges: La mestressa, bohemí primer, bohemí segon, la biosa del concert veí, l’Aurora, l’Angeleta, l’Isabel, tres ex deixebles del “Gordito” que avui tenen quinze pessetes de nòmina, “cachorro” propi i reclam gratuïta a un periòdic de varietés gràcies a la recomanació del municipal del barri que és marit de la pentinadora. L’hora: les tres i mitja del matí, moment de retirada de les noies del music-hall.

L’Angeleta. — Aquesta nit no s’ha quedat ni un a sopar!

L’Aurora. — Des de lo del Banc de Barcelona que ningú té diners.

L’Isabel. — Jo crec que estàn cansats de fer el cabrit!

L’Aurora. — I a més, a Terrassa treballen sols tres dies la setmana!

L’Angeleta. — Si seguim així, jo demanaré permís a l’amo per a que em deixi fer ganxet al foier. Faré un jersey per a la meva germaneta!

La biosa, fins allavors en silenci. — I que en sou d’ensopides i pocasoltes, filles meves! I encare voleu que els homes es quedin a sopar amb vosaltres?

L’Aurora. — Perquè? Que no som maques, i joves, i bones noies?

La biosa. — Bones noies? Massa! Si de tant bones feu plorar de llàstima! Si n’hi ha que fins teniu pare i gasteu cèdula personal! Haguessiu viscut quant jo obria teló a l’Alcàzar, que hi havia el “Fernandu” del Palace! Els clients de les llotges de la dreta, quant hi entraven ja es treien la roba i es posaven en calсотets!

L’Angeleta. — Ai! Jo no m’hi hauria estat!

La biosa, continuant. — Si venia alguna esquadra anglesa, els marins demanaven les begudes més fortes i més estranyes, les barreijaven, i vulguis no vulguis, havies de veurer lo que bebien ells. Mentres que are! Ai... que conyac no, que és dolent per l’estómac, rom tampoc, que mareija... I si demaneu egipcis és sols per a fer gasto i els regaleu als croupiers i al guardarroba...

L’Isabel. — No, que jo m’en fumo algún!

La biosa. — Sí! I estàs dues hores tossint si una nit t’empasses el fum per equivocació!

L’Isabel. — Se l’hagués d’empassar vostè!

La biosa. — Ai, Isabel, que de pitjors me n’he empassades! Vaig estar tres anys amb un francès que cada volta que arribava a casa bo-rratxo — i això era quasi totes les nits, — m’obligava a fumar en pipa!

Bohemí primer, entrant amb el bohemí segon. — Bona nit tinguin!

La mestressa. — Bona nit! Que voldràn? Cafè amb llet?

Bohemí primer. — Cafè amb llet? I are! Que es pensa que anem de “juerga?” Porti’ns cassalla!

(Passa el darrer corrido i, després d’ell, un carro de l’Hospitalet, carregat de bròquil, que va cap a la Boqueria. Comença a fer-se clar.)

MARCEL TERRA

—Y quan ne demanaras d’aquest retratmen!

—Cinc mil pessetes.

—Qué ximples! Per molts menos diners podrien comprar l’original.

Vida i miracles d' Nandu i la Tuies

Desde Pekín a París i desde la terra al cel, no existeix més paradís que el que hi ha a n'el' Paralel.

I si no esteu convençuts que el que dic és un axioma, aneu-hi, i sense fer embuts hi veureu Eva i la poma.

Santa Ignoscencia

En Johnny és un nen de cinc anys, fill d'uns anglesos que viuen a la Bonanova, molt espavilat i més preguntó que una bogadera.

Un dematí, mentre el seu pare es vestia el nen li vegé quelcom que fins llavors no havia reparat i li preguntà:

—Papà: que es això?
 —Això?... — digué el seu progenitor, no sabent que respondre. — Res... és el rei.
 La curiositat picà l'imaginació d'en Johnny, fins a aital punt que se'n anà al quarto de bany on sa mare estava dutxant-se, a veure si era igual que el seu papa.
 —Que és això, mama? — tornà a repetir el

nen al notar la palpable diferència que existia entre els dos.

—Res, maco, res, ves!
 —Però que és això? — insistí En Johnny.
 —No és res, és... el Palau — va respondre la seva mama.

Als pocs dies, En Johnny sentí a la cambra nupcial una remor de petons que l'intrigà. Mirà

pel forat del pany i, en veurer l'escena va correr al piano, s'instalà damunt de la banqueta i es posà a tocar el "God save the King".

—I are, que fas? — li demanà la minyona, la rossa Betty.

—Toco el "God save the King" perquè el rei entra al Palau.

TOFLIS

—Miri, veu, el cop me'l va donar a n'aquí.
 —Vol dir que no va ésser un xic més amunt?

Ço que un xafarder escolta

No fa gaires estius el governador d'una capital italiana es sentí moralitzador; i, sigui perquè no li agradessin les dones o bé perquè li agradessin massa i temés no poguer contenir — al veure'n moltes de mig nues — sos satírics anhels de llençar-se a fer-se a mossegades amb ses carns temptadores, prohibí severament que les senyores i senyoretetes que es banyessin a la mar permaneixessin a la platja sense dur capa o altre vestimenta equivalent sobre son equip de bany.

No cal pas esmentar que aital disposició fou objecte de les més fermes censures varonils; mes sí és curiós anotar que potser fou la major part, de les mateixes a qui atanyia directament aquella les que més combateren la ordre que les privava de lluir la gentilesa de ses línies sota el lleuger i simpàtic "maillot" o de fruir la comoditat, relativament severa, de que sota el vestit havien gosat fins aleshores.

A poc de dictat el moralitzador "úcase" governatiu prenia jo el sol, estés a la platja amb el mínim abillament d'un minúscul "Slip", quan l'etzar em feu escoltar la conversa d'una parelleta — mascle i femella, està clar — que, asseguda aprop meu, parlava com el lloc i les cir-

cumstàncies requerien de la mateixa qüestió a que fins ara m'he referit. Ella deia:

—Però si és fins impossible acomplir aquesta disposició. Figurat, per exemple, que ens anessim a nedar tots dos al ensemps: que en faria jo de la capeta? Si la deixés aquí, me la pendrien, més que segur; dur-la a la caseta, no podria fer-ho perquè al tornar passejaria per la platja sense ella. Que fer? Em sembla que la única forma de complir lo disposat fora que el governador enviés un guardia a aguantar-nos la capa!

MICK E. LETT

—Creu-me a mí, Lluïseta, fes el qu'etdic i te pujaré cinc dures més la mesada.

—Sí, i després el seu fill me'ls farà bai-xar.

Epigrames

Un viudo i una viudeta
 s'entretenien a soles;
 ella mirava les vigues
 i ell mirava les rajoles.

—Que té quartos la Treseta?
 —Tants que em sembla fins mentida.
 —Crec que és molt agarradeta?
 —Es la dona més estreta
 que he conegut en ma vida.

—He tingut un gran plaer fent la seva coneixensa.
 —Això qu'encara no em coneix íntimamente.

—Que et penses que casses gripaus.? Les tallerines s'obren amb la boca; home!

Record d'infantesa

Quant jo tenia deu anys — i des de llavors ha plogut molt, doncs encara no havia estrenat En Gual — vivia en un primer pis d'una casa del carrer de Carders, alt de sostre i gran com un estudi d'escultor. El balcó que donava al carrer comprenia les dues portes, solament separades per una reixa. Al pis del costat hi vivia una noieta, aproximadament dels meus anys, la Carolina, que era un notable cas de precocitat. Estava iniciada ja en tots els misteris del sexes i, d'un temperament més ardent que una cuina econòmica em feia servir a mí, que encara era verge de cos i ànima, de còmplice ignoscent per a aplacar la seva set. Cada nit, després de sopar, al sortir jo al balcó, ella sortia també i agafant-me la mà m'ensinistrava a certes pràctiques que jo no vaig comprendre fins alguns anys després. Ella també feia de les seves amb mí, vençant el meu recel i la meva vergonya natural.

Una nit, per a dissimular, la Carolina va agafar-me una flauta de fusta que m'havia regalat el meu oncle i, mentre anavem fent, assatjava el ferla sonar, però o la flauta no anava bé, o ella en el comble de la seva frisança no encertava, el cas és que la flauta no donava cap so. De prompte, la mare de la Carolina, que passava per la sala, degué advertir algún moviment sospitos, car la noieta retirà la mà al ensems que jo es-

pantat per la sorpresa retirava la meva.

—Carolina! — cridà la mare. — Què li feies a n'En Federico?

I la precoç criatura exclamà, encara sofocada pel susto i mostrant la meva flauta que conservava als dits:

—Res, mama. Li tocava això que no sona!

P. SAGROSA

—Vol alguna cosa, senyoreta?

—Sí, portem un platano.

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que s'ens enviïn i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de EL NANDU. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, donos. i apretar l'àpit!

El tonto de Mollerusa

A Mollerusa, com a tot poble qu'es respecta, hi havia, no fa gaire temps, un tonto, el Cisco, que feia riure a tothom amb les seves ximpleries.

Una tarda de diumenge, el senyor rector va pujar dalt de la trona i explicà als mollerusencs la creació del món i el pecat de Adan i Eva.

—L'home, caríssims germans meus, — deia el senyor rector — no és altra cosa que terra, de la terra va néixer i a la terra ha de tornar.

Quan hagué acabat de predicar, el Cisco se li acostà:

—Senyor rector, Vostè ha dit que l'home era terra pura. I la dona, ¿també és terra?

—També — respongué el rector.

—I, digui'm — feu el Cisco. — en aquesta classe de terra, ¿s'hi poden plantar faves?

SARROB.

Vesten, Anton

El senyor Anton ere un botiguer del Torrent de l'Olla, que, a més de tenir un ben arrencat negociet de betes i fils, tenia una senyora, la Quimeta, d'aquelles de deixa'm encendre. Però, per allò de que *Déu dona faves al que no te queixals*, el senyor Anton, en lloc de preocupar-se de complir amb els més sagrats i a la vegada agradosos deures del matrimoni, empleiava les tardes que el seu negoci li permetia, en anar a Sant Josep de la Muntanya a buscar cargols, diversió favorita seva i a la que per res hauria sapigut renunciar.

Així que veia caure quatre gotetes, ja m'el teniau preparat per a sortir.

—Però Anton, per l'amor de Déu, — li deia la senyora Quimeta. — Que agafaras un reuma! Que tornes ple de fang! Qu'et fas malbé la roba!

Res feia canviar la voluntat del senyor Anton. Preparava un cistell per a posar els banyuts i marxava cap a escorfoliar les mates, remoure pedres i ficar-se pels marges buscant els rastres llejissosos del boyés o del vinyals.

Un dia, la senyora Quimeta va cansar-se de tanta cassa

de cargols. Davant de casa seva hi havia un escultor que feia temps li tirava discretament floretes. No dubtà un moment més i mentres el senyor Anton continuava la *busca y captura* dels banyuts, la senyora Quimeta i l'escultor, l'equipararen a la categoria dels seus animalets preferits, i en el propi llit matrimonial.

Aquella tarda, el senyor Anton arribà més cansat que mai, carregat amb un cistell on pots hi havien cent cinquanta cargols de totes menes i tamanys.

Digué que ja s'els menjarien l'endemà, que estava massa cansat; i va anarse'n a dormir sense sopar altra cosa que un vas de cafè amb llet.

Ja s'havia despullat i es ficava al llit quan topà amb una cosa llepiçosa i tèbia que el feu sobressaltar.

—I are! Qués això? Quimeta! — va cridar.

La senyora Quimeta va correr tota esverada.

—Què tens, què et passa?

—Que els cargols que he dut deuen haver-se escapat del cistell. Mira: aquí encara hi han babes!

BORINOT ROS.

La calaixera

En Lluís i l'Angelina formaven el matrimoni més feliç que es coneixia a Barcelona.

Feia quatre anys que eren casats i mai havien tingut la més petita disputa. Com' que els pares d'ella li havien deixat algun quartet, havien comprat la botiga d'articles fotogràfics on en Lluís estava empleiat i es guanyaven bastant bé la vida.

Mes el dimoni, que sempre treballa per fer mal, va introduir-los-hi a casa una cambrera que era més malapeça que un paco marroquí. Es deia *Consuelo*, era alta i ben feta i li agradaven més els mascles qu'el sucre a un ós del Parc.

En Lluís era guapet i la Consuelo començà a fer-li l'ullet

Ell, que al cap d'avall i per molt enamorat que estés de l'Angelina, no era de fusta, es va deixar estimar.

Fou una tarda d'Agost, que feia molta xafagor, mentres sa llegítima muller despatçava a la botiga, que el Lluís i la Consuelo consumaren el pecat...

Passà un jorn, dos, tres, i el pecat es repetí amb aquell gust que s'acostuma a trobar en aquestes repeticions.

Fins que vingué lo que fatalment havia de venir: l'Angelina, un matí, va sorprendre'ls dintre la pròpia cambra nupcial.

En veure's sorprès, l'infidel marit, que no tenia res de tonto, va amagar-se a darrera la calaixera, i, per a adoptar

algún posat, començà a aixecar el moble enlaire com si volgués canviar-lo de lloc.

—I are! — digué l'Angelina. — ¿Què feies aquí amb la Consuelo, darrera la calaixera?

I en Lluiset, no sapiguent què dir:

—Doncs, mira; anava a carregarme-la!

T. OFILIS.

El Plor

—Agafa'l no tinguis por!

—Ai, és qu'és molt molt fort!

—No, dona, no. Quatre cosetes que li facis, de seguida el faras plorar!

En Joan, el pianista del cine ja n'estava fins al cap d'amunt d'aqueixes escènes al roig viu. Cada diumenge a la tarda, la parelleta de promesos se li assentava quasi al costat. Sabien que aqueix era el millor lloc i així el pobre filarmònic havia d'aguantar tota una sinfonia amorosa que per por i no per manca de ganes no acabava amb introducció.

El xicot, amb veu suplicant i respiració inquieta, tornava a mormolar:

—Apa, Elvira, apreta un xic més, fins qu'el nano plori!

El pianista, ja tot empipat, va girar-se:

—Escolti, senyoreta — digué. — Si acàs el nano del seu promés plora, ja em farà el favor d'amorrar-lo a terra, que el diumenge passat em va tacar l'americana.

MESTRE TIT.

La pantalonera

La Riteta és un xamosa pantalonera que treballa per un sastre que hi ha en una travessia del carrer de Ferran. Fa poques nits, en anar a entregar la feina, l'amo li donà un pantaló per fer que era d'un client a qui convenia servir de seguida.

—Miri, Riteta; endugui's això de seguida i vegi de portar-m'ho demà aixís que pugui. Vetllí aquesta nit qu'és un compromís i no em fa res abonar-li una mica més de lo que val ordinariament.

Tan depressa li preparà la feina el sastre, que s'oblidà de donar-li el troc de forro que serveix per a reforçar la part trassera del pantaló per lo que quan ja la Riteta era a l'escala, l'amo sortí a la porta i cridant amb una veu forta que escandalitzà a tot el veïnat, digué:

—Riteta, pugí; faci'm el favor, que m'he descuidat de donar-li per darrera!

F. AVALL HARGA.

Quan surtin aquestes ratlles, "Cri-Cri i Zig-Zag" hauràn abandonat per a sempre més l'escenari del "Palace". Davant l'apropament de la setmana santa, les "girls" oxigenades i enfarinades talment com un estol de nines de "boudoir" hauran aixecat el vol. Aquests dies tornaran a sortir les levites dels nostres senyors Esteves i les mantellines de les nostres senyores Filomenes. Per uns jorns, la Barcelona frèvola i alegre de post guerra s'eclipsarà davant la Barcelona tradicional...

o o o

Entrem a l'Edén. Som al darrer número i veiem a la tercera fila de butaques un espectador que s'aixeca en acabar el número i crida: "Viva Espanya!"

—I are! — demanem. — Que hi ha una manifestació patriòtica?

—No, senyor, es fa l'Adrianet. Es que acaba de cantar la Teresita Espanya i com que té una veu i una cara i un cos que es capaç de fer enlairar els cors de tot un seminari...

—Ah, vaja! Jo pensava que era que l'Alfons Sala, musichallava com en Junoy quan era menys jove que are.

o o o

Al "Royal", al "Novelty", al "Pompeya", a "L'As" la cosa va d'una altre manera. Sembla una plaça de braus en dia de solemnitat. Les senyores s'obren de capa com ho hauria fet En Lagartijo en els seus bons temps. I el públic, és clar, saluda l'overtura amb frases com aquesta:

—Que vinguin els de la lluita contra la "tuberculosis"!

—¡Visca En Matutano!

—Aquesta sí que es maca! Deu ésser de Mataró! Es "temprana"!

—Visca la llibertat d'ensenyança!

I les xicotes, davant les exclamacions de la concurrència, riuen amb aquella ingenuïtat, i amb aquella ignoscència...

EL SECRETARI DEL NANDU

Conte premiat del número pasat
LA RENDICIO DE L'ADELA

GRIMEGIA ESTRANGERA

—Tagrada aquest cuplet espanyol?
 —Sí, però tu interpretes molt millor el francès.
 (De «Le Rire»).

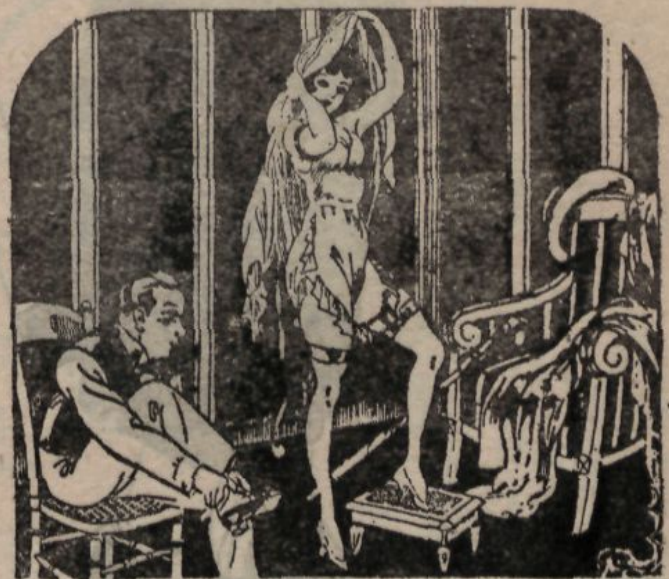

—Innegablement, aquest viatge es deliciós.
 Té pants de vista admirables.
 (De «Sans Gêne»)

—Tagrada aquest moble antic?
 —Sí, sí... però trovo que s'hi ha d'estar molt estret
 quan arriba el marit impensadament.

(De «Bataclan»)

—Cren, nosaltres fem malbé més la roba tretent i
 ficant que anant pel carrer.

(De «Regiment»)

La Tuies. — Maliatsiga! Tant parlar de les «niñas» d'allà d'alt, de la dona parisenca i de les «girls» angleses, i sense recordar-nos d'aquestes poncelletes de casa que en cap mes jardí del mon s'en crien!

Oxome